

Sygn. akt: I C 1024/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Magdalena Pniewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2020 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) **Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.**

przeciwko S. K.

o zapłatę

1/ zasądza od pozwanej S. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. kwotę 10.120,63 zł (dziesięć tysięcy sto dwadzieścia złotych 63/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29.07.2019 r. do dnia zapłaty,

2/ zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.917,00 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia

/ M. P. /

Sygn. akt I C 1024/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. w dniu 29 lipca 2019 roku (data stempla pocztowego) wniósł do tutejszego Sądu pozew o zasądzenie od pozwanej S. K. kwoty 10.120,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 lipca 2019 roku oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwaną łączyła z poprzednim wierzycielem – (...) sp. z o.o. umowa pożyczki nr (...). Pozwana nie wywiązała się z umowy, wobec czego wypowiedziano jej umowę. Następnie powód nabył wierzytelność w drodze cesji. Wskazał, że na dochodzoną kwotę składały się: 5.079,99 zł tytułem kapitału, 1.356,32 zł tytułem prowizji, 3.098,15 zł tytułem opłaty operacyjnej, 283,55 zł tytułem odsetek umownych, 273,36 zł tytułem odsetek karnych i 29,26 zł tytułem odsetek naliczonych po wypowiedzeniu umowy.

W dniu 7 sierpnia 2019 roku tutejszy Sąd wydał w sprawie o sygn. akt I Nc 882/19 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła skutecznie sprzeciw od tego nakazu. Zaskarżyła go w całości, wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Przyznała, że umowę zawarła, jednakże w jej ocenie nie doszło do jej skutecznego wypowiedzenia. Dodatkowo w piśmie z 3 marca 2020 roku wskazała, że w jej ocenie umowa zawierała klauzule abuzywne, które nie powinny jej wiązać – miały być stosowane rażąco wygórowane opłaty i prowizje, które stanowiły obejście przepisów o odsetkach maksymalnych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 11 września 2018 roku pozwana S. K. zawarła z (...) Finanse sp. z o.o. we W. umowę pożyczki nr (...). Udzielono jej pożyczki w kwocie 10.545,00 zł na okres do 31 sierpnia 2020 roku. Wyplata miała nastąpić w dwóch transzach – pierwszej w kwocie 5.700,00 zł i drugiej w kwocie 4.845,00 zł. Z tytułu zawarcia umowy obciążono ją opłatą za udzielenie pożyczki w kwocie 1.425,00 zł i prowizją w kwocie 3.420,00 zł. Umowa podlegała oprocentowaniu w wysokości 10% w stosunku rocznym i łączna wysokość odsetek miała wynieść 1.077,35 zł. Całkowita kwota do zapłaty miała wynosić 11.622,35 zł. Umowa miała być spłacana w miesięcznych ratach, w przypadku opóźnień płatności zastrzeżono prawo naliczania dodatkowych odsetek, a także prawo wypowiedzenia umowy w przypadkach szczegółowo w niej wskazanych.

(dowód: umowa nr (...) – k. 5 – 7 akt, formularz i tabela – k. 8 – 10 akt, tabela powoda – k. 12 akt)

W dniu 04 marca 2019 roku skierowano do pozwanej pismo informujące o możliwości wypowiedzenia umowy. W dniu 20 marca 2019 roku zawiadomiono pozwaną o wypowiedzeniu jej umowy wraz z wezwaniem do zapłaty.

(dowód: pismo informujące- k. 25 akt, wypowiedzenie – k. 11 akt)

Powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. łączyła z poprzednikiem prawnym pierwotnego wierzyciela - (...) sp. z o.o. Sp. jawna we W. umowa przelewu wierzytelności z 11 września 2015 roku, zgodnie z którą miał on cyklicznie otrzymywać od poprzednika prawnego pierwotnego wierzyciela wierzytelności z tytułu umów pożyczek. Z przedłożonego zestawienia wynikało, iż powód nabył również wierzytelność wobec pozwanej. Przelewu dokonano w dniu 13 września 2018 roku, co wynika z przedłożonego oświadczenia.

(dowód: kopia umowy cesji – k. 13 – 15 akt, dokumenty rejestrowe i KRS – 16 – 19 akt, zestawienie do umowy – k. 20 akt, kopia oświadczenia – k. 21 akt)

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty oraz ich kopie, których skuteczność (poza kwestią wypowiedzenia umowy) nie była przez pozwaną kwestionowana, a zatem stanowiły wiarygodną podstawę do poczynienia powyższych ustaleń.

W pierwszej kolejności należało zbadać legitymacja procesową powoda. Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z przepisem art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Dokumenty w postaci umowy przelewu wierzytelności oraz załączników do tej umowy zostały przedłożone w formie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika radcę prawnego. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 129 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą. Jednakże, zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została

poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Umowa była prawidłowa i ważna, a zatem powód skutecznie wykazał nabycie wierzytelności i tym samym również swoją legitymację procesową.

Na podstawie przepisu art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. z dnia 16 maja 2019 r. (Dz.U. z 2019 r. poz. 1083) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności między innymi umowę pożyczki.

Poprzedni wierzyciel zawarł umowę z pozwaną w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, jako przedsiębiorca (art. 43¹ k.c.) natomiast pozwana jako osoba fizyczna - konsument (art. 22¹ k.c.).

W myśl art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, przy czym jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. (§ 2). § 3 cytowanego przepisu stanowi zaś, że nieuzgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

Klauzulą niedozwoloną jest zatem postanowienie umowy zawartej z konsumentem (lub wzorca umownego), które spełnia (łącznie) wszystkie przesłanki określone w przepisie art. 385¹ k.c. tj.:

- 1) nie jest postanowieniem uzgodnionym indywidualnie;
- 2) nie jest postanowieniem w sposób jednoznaczny określającym główne świadczenia stron;
- 3) kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Umowa w ocenie Sądu nie wykroczyła poza granice swobody umów określone w art. 353¹ k.c. Treść stosunku lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Sąd nie uznał, by wskazane w treści umowy świadczenie uboczne rażąco naruszały interesy pozwanej jako konsumenta. Umowę należało zatem uznać za wiążącą strony.

Regulacje szczegółowe odnośnie wysokości tzw. pozaodsetkowych kosztów kredytu znajdują się w art. 36a w ustawie z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim. Wskazać należy, że wysokość kosztów zastrzeżonych w niniejszej umowie nie przekraczała wysokości maksymalnych dopuszczalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu.

Zarzut pozwanej, jakoby nie dokonano skutecznego wypowiedzenia umowy również nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. Powód przedłożył kopię wypowiedzenia umowy, ku temu wypowiedzeniu istniały przesłanki (pозwana przestała spłacać zadłużenie), a zatem było ono ważne. Zgodnie z art. 60 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej

(oświadczenie woli). Zgodnie z art. 77 § 2 k.p.c. jeżeli umowa została zawarta w formie pisemnej, dokumentowej albo elektronicznej, jej rozwiązanie za zgodą obu stron, jak również odstąpienie od niej albo jej wypowiedzenie wymaga zachowania formy dokumentowej, chyba że ustawa lub umowa zastrzega inną formę. Natomiast, do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie (art. 772 k.p.c.). Wskazać należy, że powód zaadresował je do pozwanej. Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli jest złożone z chwilą, gdy doszło do adresata, w taki sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią. Powód skierował swoje oświadczenie adres, który pozwana podała w umowie pożyczki.

Powództwo zasługiwało zatem na uwzględnienie w całości, wobec czego Sąd zasądził w punkcie pierwszym dochodzoną kwotę wraz z odsetkami, o których orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Orzeczenie o kosztach w punkcie drugim sentencji wyroku Sąd oparł o treść przepisu art. 98 § 1 k.p.c., uznając pozwaną za stronę przegrywającą proces i zasądzając od niej, na rzecz powoda kwotę 3.917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na kwotę tę składały się 300,00 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 3.600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

/Sędzia

M. P./

Z.

- 1) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej,
- 2) Z uwagi na zarządzenie prezesa Sądu Rejonowego w Brodnicy numer 17/20 z dnia 19 marca 2020 roku wstrzymać wysyłkę powyższych pism sądowych aż do odwołania,
- 3) za 14 dni lub z apelacją.

B., 07.04.2020 roku

Sędzia